

Ἐπιλογικὸ

Τὸ ἀφιέρωμα στὴ *Διάχυτη Νέα Θρησκευτικότητα*, ποὺ ὀλοκληρώνεται μὲ τὸ παρὸν τεύχος, θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα τῶν τελευταίων ἐτῶν.

Θὰ θέλαμε νὰ εὐχαριστήσουμε θερμὰ τὰ μέλη τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ περιοδικοῦ *Θεολογία* τῆς περιόδου 2019-2020, ποὺ ἀποφάσισαν ὁμοφώνως τὴν πραγματοποίηση τοῦ ἀφιερώματος αὐτοῦ, κυρίως ὅμως ὀφείλουμε ἰδιαίτερες εὐχαριστίες στὸν Καθηγητὴ Στέλιο Παπαλεξανδρόπουλο, ὁ ὁποῖος τὸ πρότεινε καὶ συνέβαλε οὐσιαστικὰ καὶ καθοριστικὰ στὴν ἄρτια ὑλοποίησή του.

Ὅπως μπορεῖ κάποιος νὰ διαπιστώσει καὶ μέσα ἀπὸ τὶς μελέτες ποὺ δημοσιεύονται στὰ δύο τεύχη τοῦ ἀφιερώματος [τ. 94, 1 καὶ 94, 3 (2023)], ἡ *Διάχυτη Νέα Θρησκευτικότητα* εἶναι ἓνα φαινόμενο ποὺ ὡς τώρα δὲν ἔχει ἐπιστημονικῶς μελετηθεῖ συστηματικὰ καὶ διὰ τοῦ ἀφιερώματος αὐτοῦ ἐπιχειρήθηκε μία πρώτη καταγραφή, ἀνάδειξη καὶ μελέτη του.

Ἐν τούτοις, ἡ *Διάχυτη Νέα Θρησκευτικότητα* δὲν εἶναι ἀπλῶς παροῦσα, ἀλλὰ τρόπον τινὰ προπορεύεται – καὶ κυρίως μέσα ἀπὸ τὴν τέχνη (μουσική, λογοτεχνία, κινηματογράφος, κόμικς), τὴν τεχνολογία (διαδίκτυο, μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης, τεχνολογικὲς ἐφαρμογές), τὴν ἄσκηση (π.χ. γιόγκα, πολεμικὲς τέχνες) κ.ἄ., ὀδηγώντας ἴσως σὲ ἓναν νέου τύπου συγκρητισμό. Ἀφ' ἑνός, ὅλες αὐτὲς οἱ διάσπαρτες ἰδέες διαχέονται πλέον ἀπὸ τὰ διάφορα μέσα –καὶ δὴ τὰ τεχνολογικά– πρὸς πᾶσα κατεύθυνση, καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ νέες γενιὲς γεννιοῦνται καὶ μεγαλώνουν μέσα σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ διάχυση νὰ γίνεται ἀνεπίγνωστα, καθὼς ὑφέρπει καὶ ὑποβόσκει ὄχι μὲ ἓναν τρόπο ἄμεσο, ἀλλὰ συγκεκαλυμμένο καὶ ταυτοχρόνως ὄχι ἐμφανῶς ἐπιθετικό.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν ἄρθρων τοῦ ἀφιερώματος προσπάθησαν νὰ προσεγγίσουν τὸ θέμα ἐπιστημονικὰ καὶ νὰ τὸ φέρουν στὴν ἐπιφάνεια, δεικνύοντας ὅτι καθένας λαμβάνει ἰδέες ἀπὸ ὅπουδῆποτε καὶ δύναται νὰ συνθέσει μία «νέα» πίστη, μέσα ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἀνθρώπινες δραστηριότητες, τὴν ἄσκηση, τὴν τέχνη, τὸν πολιτισμό, κ.τ.τ.

Ὁ τρόπος διάχυσης καὶ διαπερατότητας τῶν διάσπαρτων θρησκευτικῶν ἰδεῶν καὶ στοιχείων εἶναι ἀποσπασματικός· δὲν εἶναι ὅμως συστηματικός. Κατὰ πόσον τὰ συμβαίνοντα εἶναι στοιχεῖα ποὺ μποροῦν νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὶς φιλοσοφικὲς καὶ τὶς θρησκευτικὲς ἀντιλήψεις ποὺ τὰ δημιούργησαν, εἶναι ἓνα ζήτημα. Τὸ φαινόμενο τῆς σύνθεσης ἢ τῆς συμπίλησης τῶν διάχυτων αὐτῶν ἰδεῶν καὶ στοιχείων σὲ ἓνα κράμα καινοφανῶν θρησκευτικῶν ἐπιφαινομένων, σὲ νέα θρησκευτικὰ σχήματα, φαίνεται νὰ ὀδηγοῦν σὲ σύγχυση καὶ συγκρητισμό.

Ἀλέξανδρος Κατσιάρας
Διευθυντῆς Συντάξεως